

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.640 van 4 oktober 1999
in de zaak A. 86.891/IX-2014**

In zake : de VZW EUROPEAN SUPPORT INSTITUTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te Gent,
Coupure 5,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Mobiliteit en Vervoer,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. GILLET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brand Whitlocklaan 30.

verzoekster in tussenkomst :

de Koninklijke Federatie van Belgische
Transporteurs,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. FLAMEY,
kantoor houdende te Brussel,
Winston Churchilllaan 149.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW
EUROPEAN SUPPORT INSTITUTE (V.Z.W. E.S.I.) op
23 september 1999 heeft ingediend om bij uiterst
dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van
de tenuitvoerlegging van "het Ministerieel Besluit van
3 september 1999 betreffende de erkenning van de in-
stellingen die opleidingen van veiligheidsadviseur
verstrekken en betreffende de aanduiding van een in-
stelling belast met de materiële organisatie van de
examens, én van de impliciete afwijzing van (haar)
aanvraag";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 september 1999, om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LEROY die, loco advocaat P. AERTS verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat B. LAMBRECHT die, loco advocaat E. GILLET verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat H. VANDERWAEREN die, loco advocaat S. FLAMEY verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal M. ROELANDT van 4 november 1998;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over het verzoek tot tussenkomst.

Overwegende dat de beroepsvereniging Koninklijke Federatie van Belgische Transporteurs verzoekt om in het geding tussen te komen; dat luidens artikel 19, derde lid, van haar statuten de bevoegdheid om in rechte op te treden aan de voorzitter van de Directieraad is toegewezen; dat de tussenkomende partij te dezen alleen een "volmacht" ten behoeve van Elisabeth GEYSELS aanreikt die ondertekend is door Philippe DEGRAEF, directeur, om als "belanghebbende partij tussen te komen"; dat aldus niet bewezen is dat het rechtens bevoegde orgaan van de tussenkomende partij terzake

optreedt; dat de vordering tot tussenkomst bijgevolg niet kan ontvangen worden;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

2.1. Het koninklijk besluit van 1 juli 1999 betreffende de aanwijzing en de beroepsbekwaamheid van veiligheidsadviseurs voor het vervoer van gevaarlijke goederen over de weg, per spoor of over de binnenwateren wijst onder meer de bevoegde overheid aan die de diensten of instellingen erkent "die de scholingscursussen verstrekken voor één of meerdere categorieën van gevaarlijke goederen" en die een instelling aanwijst die belast wordt om de examencommissie bij te staan voor de materiële organisatie van de examens.

2.2. In uitvoering van voormeld koninklijk besluit stelt het ministerieel besluit van 1 juli 1999 betreffende de beroepsbekwaamheid van de veiligheidsadviseurs voor het vervoer van andere gevaarlijke goederen dan die van klasse 1 en 7, onder meer vast welke diensten of instellingen in aanmerking komen voor de erkenning en onder welke voorwaarden die erkenning kan verkregen worden.

2.3. Met een brief van 7 juli 1999 van het ministerie van Verkeer en Infrastructuur wordt verzoekende partij uitgenodigd om een aanvraag tot erkenning in te dienen bij voorkeur voor 15 juli 1999.

2.4. Verzoekende partij doet een aanvraag tot erkenning en om de examencommissie bij te staan bij brief van 14 juli 1999, waarna zij op 12 augustus 1999 haar aanvraag hernieuwt (aanpast) als gevolg van opmerkingen vanwege de verwerende partij.

2.5. Op 16 augustus 1999 volgt nog een opmerking waarop verzoekster op 18 augustus 1999 met een faxbericht reageert.

2.6. Bij ministerieel besluit van 3 september 1999 betreffende de erkenning van de instellingen die opleidingen van veiligheidsadviseur verstrekken en betreffende de aanduiding van een instelling belast met de materiële organisatie van de examens, worden een aantal instellingen aangeduid die belast worden met het verstrekken van de opleiding van veiligheidsadviseur en wordt de VZW Instituut voor Wegtransport erkend om de examencommissie bij te staan bij de materiële organisatie van de examens.

Verzoekende partij komt niet op de lijst van de erkende instellingen voor.

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat verzoekende partij met betrekking tot die derde voorwaarde betoogt dat de ondernemingen, waarop het koninklijk besluit van 1 juli 1999 van toepassing is, overeenkomstig artikel 4 van dit koninklijk besluit ten laatste op 31 december 1999 over één of meer veiligheidsadviseurs moeten beschikken die in het bezit moeten zijn van een scholingscertificaat waaruit blijkt dat zij na scholing geslaagd zijn voor een examen; dat de instellingen, die wel over een erkenning beschikken bijgevolg onmiddellijk de "markt van de scholingscursussen" voor de veiligheidsadviseurs innemen, dat om te voldoen aan de verplichting om ten laatste op 31 december 1999 over een of meer veiligheidsadviseurs te beschikken, de ondernemingen, waarop deze verplichting van toepassing is, niet wachten om personeelsleden in te schrijven voor bedoelde scholingscursus, dat de publiciteit omtrent en de inschrijvingen voor deze cursussen onmiddellijk door de erkende instellingen zijn opgestart, dat indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet wordt geschorst, zij een dermate achterstand oploopt die door een latere vernietiging van het bestreden besluit helemaal niet te herstellen valt; dat zij voorts betoogt dat de behaalde scholingscertificaten een geldigheid hebben van vijf jaar zodat "de achterstand onmogelijk kan worden ingehaald"; dat zij tenslotte argumenteert dat "aangezien de bij het bestreden besluit erkende instellingen zoals verzoekende partij ook werkzaam zijn in de sector van de ADR-reglementering en erkend zijn 'voor het verstrekken van opleidings- en vervolmakingscursussen en voor de organisatie van de examens en proeven, die de afgifte van een ADR-opleidingsgetuigschrift, de verlenging ervan voorafgaan voor wat betreft de gevaarlijke stoffen van categorieën A en B' en derhalve eveneens instaan voor het geven van opleidingscursussen ADR-reglementering, heeft de onwettige afwijzing van de aanvraag tot erkenning in hoofde

van verzoekende partij ongetwijfeld tot gevolg dat verzoekende partij een belangrijk deel van haar cliënteel zal verliezen aan de concurrerende instellingen, die aan de bedrijven een ruimer en volledig pakket van opleidingscursussen kunnen bieden";

3.3. Overwegende dat luidens artikel 9, derde lid, van het koninklijk besluit van 1 juli 1999 de bevoegde overheid de diensten of instellingen erkent die de scholingscursussen verstrekken voor één of meerdere categorieën van gevaarlijke goederen en de erkenning en het intrekken ervan in het Belgisch Staatsblad bekendmaakt; dat luidens artikel 11, laatste lid, de bevoegde overheid bovendien een instelling kan aanwijzen om de examencommissie bij te staan bij de materiële organisatie van de examens; dat uit voormelde bepalingen verzoekster alleen maar kan afleiden dat zij tot op heden nog niet is erkend als instelling die scholingscursussen kan verstrekken en dat niet zij maar de VZW Instituut voor Wegtransport erkend wordt om de examencommissie bij te staan bij de materiële organisatie van de examens; dat de verwerende partij in haar nota trouwens bevestigt dat er nog geen beslissing is "over het dossier van v.z.w. E.S.I. (ook geen impliciete beslissing)", dat "de beslissing over de aanvraag tot erkenning vermoedelijk half oktober zal vallen" en dat "een eventuele niet-erkenning van een instelling die haar aanvraag gedaan heeft (...) bovendien aan de kandidaat ter kennis gebracht (wordt) om te voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht"; dat blijkens artikel 4, § 2, 9° van het ministerieel besluit van 1 juli 1999, het maximum aantal kandidaten per cyclus niet meer mag bedragen dan 30 en dat als gevolg daarvan er al instellingen zijn die hun cursus hebben moeten afsluiten wegens het bereiken van het maximaal toegelaten aantal kandidaten per cursus, zodat de vraag naar cursussen groter blijkt te zijn dan het aanbod; dat verzoekster

tenslotte geen enkel nadeel aanvoert als gevolg van haar niet-erkenning om de examencommissie bij te staan bij de materiële organisatie van de examens; dat uit wat voorafgaat volgt dat niet ingezien wordt welk moeilijk te herstellen en ernstig nadeel verzoekster thans oploopt door de onmiddellijke uitvoering van de door haar bestreden beslissing met betrekking tot de erkenningen van instellingen die scholingscursussen verstrekken; dat aan de derde voorwaarde om bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten derhalve niet voldaan is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Koninklijke Federatie van Belgische Transporteurs in het administratief kort geding wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier oktober 1900 negenennegentig,
door :

de H.	L. HELLIN,	wnd.voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.